

Oastea Domnului în război împotriva Satanei

<https://oastedomnului.ro/ce-este-oastea-domnului-capitol-2/>

Slăvit să fie Domnul!

Mergi la CUPRINS-ul cărții: “Ce este Oastea Domnului”

2. Războiul Oastei Domnului

- Cu cine se războiesc cei intrați în ea?
- Cine a fost diavolul la început?
- Cum a fost alungat Satana din cer?
- Numirile Satanei
- Cum s-a apucat de lucru?
- Oastea Domnului cheamă la război
- Oare război să fie acesta?
- Cum a câștigat Satana cea dintâi biruință?
- Pe urmele șarpelui din grădina Edenului
- Alte apucături ale Satanei
- Cum a biruit Iisus pe Satana?
- Pe urmele Biruitorului
- Cele trei atacuri din pustie
- Atacul prim: ispita cu pâinile
- Al doilea atac: în turnul Templului din Ierusalim
- Al treilea atac: sus pe vârful unui munte
- Veniți în pustie să-L vedem pe Domnul rugându-Se!
- Alte atacuri ale Satanei:
- Sus pe Golgota diavolul e biruit definitiv
- Alte însușiri ale Satanei
- Ceva despre slăbiciunile Satanei

Cu cine se războiesc cei intrați în ea?

Vom spune îndată, de la început, că Oastea Domnului este o armată sufletească. Ea poartă un război dârș contra păcatelor și stricăciunilor sufletești. Oastea Domnului mobilizează suflete la luptă contra păcatelor, contra întunericii și contra vrăjmașului diavol. Ea se luptă pentru Împărăția lui Dumnezeu și mântuirea sufletului.

Mulți vor zice: Ce rost are această Oaste a Domnului, că doar toți creștinii sunt ostași de-ai lui Hristos? Va fi! Dar cei mai mulți au dezertat de mult din lupta mântuirii. Au părăsit frontul și pe Comandantul luptei. Noi, cei din Oastea Domnului, ne-am întors înapoi la lupta mântuirii și ne-am pus din nou sub cârma și comanda marelui nostru Rege Ceresc: Iisus Mântuitorul.

În orice război, taina biruinței stă în aceea să-ți cunoști, întâi și întâi, vrăjmașul cu care ai de luptat; să-i cunoști puterea și apucăturile, ca să știi apoi cum să te aperi și cum să-l ataci. Așa e și lupta noastră. Mai întâi trebuie să ne cunoaștem vrăjmașul.

Cine este vrăjmașul cu care trebuie să ne războim noi, creștinii, și pe care trebuie să-l biruim? Ni-l spune Scriptura: e diavolul. Aș putea îndată întări acest lucru cu grămezi de citate din Sf. Scriptură. Amintesc acum numai două: „Satana – zice Scriptura – e potrivnicul credincioșilor, vrăjmașul lor, care nu se odihnește... să ne împotrivim lui cu credință tare“ (I Petru 5, 8–9). „Îmbrăcați-vă în toate armele lui Dumnezeu – zice Sf. Ap. Pavel –, ca să luptăm împotriva Satanei și să nimicim toate săgețile lui cele aprinse...“ (Efeseni 6, 3–8).

Un lucru ciudat se poate însă observa între creștinii de azi: au început să nu mai creadă în diavolul. Un om din popor m-a întrebat astă-vară, că, oare, zău, este diavol și unde șade? Omul mă întreba așa, râzând, în semn că el a ajuns să nu mai creadă în diavolul și să nu se mai teamă de el. De domniile de la oraș, să nu mai vorbim! Te râd în față când le spui că este diavol.

Este și lucrul acesta o mare slăbire pentru viața creștinească. Credința în diavolul își are însemnătatea ei, o însemnătate foarte mare în viața noastră creștinească. De aceea stăruie Scripturile în nenumărate locuri, spunându-ne lămurit că este diavol și ne face băgători de seamă asupra isprăvilor lui. Cel ce nu crede în diavolul pierde și credința în Dumnezeu, pentru că – între altele – tocmai diavolul și lucrurile lui ne fac să ne îngrozim, să alergăm la Dumnezeu și să ne alipim de El și ajutorul Lui.

Diavolul nu se supără deloc că oamenii încep să nu mai creadă în el. Ba, dimpotrivă, tocmai diavolul este acela care șoptește oamenilor ne-încetat să nu creadă în el. Ce viclean mare este diavolul! Se tăgăduie pe sine însuși, pentru ca oamenii să nu-l cunoască și să nu afle înșelăciunile și meșteșugurile lui. În vreme de război, fiecare tabără caută să-și ascundă armele și armata. Așa face diavolul: se ascunde, tăgăduindu-se, pentru ca mai ușor să-l poată birui pe creștin.

[↑ sus ↑](#)

Cine a fost diavolul la început și cum a fost făcut?

Iată o întrebare la care poate mulți nu vor fi știind să răspundă. Diavolul a fost și el o făptură a lui Dumnezeu; a fost la început o făptură bună, pentru că tot ce a făcut Dumnezeu a fost bun. Ba încă mai mult decât atât: la început diavolul era una dintre cele mai alese zidiri ale lui Dumnezeu. Poate să fi fost chiar în fruntea tuturor zidirilor lui Dumnezeu.

La prorocul Iezechiel, este un loc care adeverește de minune istoria cu începutul și căderea diavolului. Citiți capitolul 28 din Iezechiel și veți afla acolo istoria și trecutul diavolului. În chipul împăratului din Tir, se află în acel capitol istoria Satanei, despre care zice Biblia: „Tu erai pecetea desăvârșirii, deplinătatea înțelepciunii și cununa frumuseții... , tu te aflai în Eden, în grădina lui Dumnezeu... , erai Heruvimul pus ca să ocrotești; te așezasem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu... “ (Iezechiel 28, 12–14).

Precum se vede din acest loc, diavolul fusese la început o făptură plină de slavă, de înțelepciune și de o mare frumusețe. Se poate să fi fost chiar el încredințat cu ocărnuirea pământului.

Dar diavolul a căzut din această stare, pentru că – cuprins de trufie – voia să fie asemenea lui Dumnezeu. Istoria căderii diavolului se află foarte nimerit pusă în Biblie, la Isaia, capitolul 14 și la Iezechiel, capitolul 28, în chipul împăraților din Tir și Babilon. Iată locul de la Iezechiel: „Așa zice Domnul Dumnezeu: Inima ta s-a înălțat și a zis: «Sunt un Dumnezeu și stau pe scaunul lui Dumnezeu... »; te-am aruncat din muntele lui Dumnezeu... “ (Iezechiel 28, 2; 16).

Iată și locul de la Isaia: „Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost do-borât la pământ, tu, biruitor de neamuri! Tu, care ziceai în inima ta: «Ridica-mă-voi în ceruri și mai presus de stelele Dumnezeului Celui Puternic voi așeza jilțul meu!... Sui-mă-voi deasupra norilor, și asemenea cu Cel Preaînalt voi fi». Și acum, tu te pogori în iad, în cele mai de jos ale adâncului!“ (Isaia 14, 12–15).

Despre această cădere a zis și Mântuitorul: „Văzut-am pe Satana ca un fulger căzând din cer“ (Luca 10, 10).

[↑ sus ↑](#)

Cum a fost alungat Satana din cer?

Despre cum a fost alungat Satana din cer, ne spune Biblia la Apocalipsa, capitolul 12: „Și s-a făcut război în cer: Mihail și îngerii lui au pornit război cu balaurul. Și se războia și balaurul și îngerii lui. Și n-a izbutit el, și nici nu s-a mai găsit pentru el loc în cer. Și a fost alungat balaurul cel mare, șarpele cel de demult, care se cheamă Diavol și Satana, cel ce înșală toată lumea, aruncat a fost pe pământ și îngerii lui au fost aruncați cu el... Pentru aceasta, bucurați-vă ceruri și cei ce locuiți în ele! Vai vouă, pământule și mare, fiindcă diavolul a coborât la voi, având mânie mare!... “ (Apocalipsa cap. 12, vers. 7–12).

Precum se vede, diavolul a fost aruncat din cer ca un răzvrătit și luptător contra lui Dumnezeu. Locul sus-amintit ne mai spune că Satana a fost alungat din cer „împreună cu îngerii lui“. Satana fusese făcut de Dumnezeu ca o căpetenie de îngeri. Era înzestrat cu o desăvârșire mai mare decât mulți alții din îngerii cerului. După răzvrătire, Satana a atras de partea sa și pe o mulțime mare din acești îngeri pe care îi avusese sub cărmuirea lui. Satana a rămas con-ducătorul și căpetenia îngerilor căzuți. În acest înțeles îl numește Scriptura pe diavolul: „domnul dracilor“ (Matei 12, 24), Beelzebul (Luca 11, 15), Lucifer etc. Împreună cu Satana au fost alungați din cer și îngerii lui.

Timpul căderii și alungării lui Satana din cer, Biblia nu ni-l spune lămurit. Se poate însă de-duce că această cădere s-a întâmplat la câțva timp după ce Dumnezeu făcuse lumea îngerilor și înainte cu ceva de a fi fost făcut omul, pentru că, la facerea omului, Satana se afla pe pământ.

După alungarea din cer, lucrul cel dintâi ce l-a făcut Satana a fost să se reculeagă din înfrângerea primită și să-și strângă rândurile.

Satana și-a organizat cetele îngerilor care căzuseră cu el. Satana cu îngerii lui sunt o oaste mare și bine organizată. Oricât de mult a pătruns între îngerii cei căzuți duhul trufiei și al neascultării, totuși, Satana îi ține sub cârmuirea și porunca lui. Diavoleștile gloate își au organizația lor și planurile lor de luptă. Despre această organizație a diavoleștilor gloate, vorbește Apostolul Pavel la Efeseni: „Căci lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva... stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății...“ (Efeseni 6, 12). Se spune prin aceste cuvinte, răspicat, că Satana are o oaste organizată cu multe feluri de împărțiri și subîmpărțiri. Precum cetele îngerești sunt împărțite în mai multe clase, așa pare că sunt împărțite și cetele diavolului.

Alungat din cer, Satana s-a făcut din heruvim strălucitor un mare vrăjmaș al lui Dumnezeu. Însușirile cele bune ce le-a avut s-au schimbat în altele de natură rea. I-au rămas diavolului însușirile alese ce le avea, numai cât acestea s-au schimbat înspre a face rău, așa cum, spre pildă, un om are minte bună, dar o folosește să înșele, să mintă etc. Prin căderea sa, diavolul s-a făcut izvorul păcatului: dintru început diavolul a păcătuit (Ioan 3, 8); el este începutul păcatului.

[↑ sus ↑](#)

Numirile Satanei

În special, se distinge Satana prin o mare vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu și împotriva adevărului. De altcum, însușirile lui cele rele sunt puse și în diferite numiri ce i s-au dat. Cuvântul Satana înseamnă potrivit. Diavolul s-a făcut potrivit lui Dumnezeu, potrivit lui Iisus și al tuturor credincioșilor. El stă împotriva a tot ce vrea Dumnezeu: e contra adevărului și contra tuturor planurilor lui Dumnezeu.

Cuvântul șarpe înseamnă înșelător. Începând din grădina raiului, unde a înșelat pe Eva, până în zilele noastre, Satana folosește cu cea mai mare plăcere și dibăcie înșelăciunea, cu care câștigă multe suflete.

Cuvântul diavol înseamnă hulitor, defăimător [dezbinător]. Diavolul caută în fel și chip a ridica hulă și defăimare împotriva lui Dumnezeu, așa cum a ridicat și împotriva lui Iisus. Spre acest scop folosește mai ales minciuna, de aceea îl numește Scriptura „mincinos“ și „tatăl minciunii“ (Ioan 8, 44).

Cuvântul balaur înseamnă nimicitor, distrugător. El a căutat totdeauna să distrugă ceea ce a clădit Dumnezeu. El a căutat să nimicească și pe Iisus și el caută mereu să distrugă și viața noastră cea clădită pe Evanghelie. Aceste însușiri le au și toți îngerii cei răi. Ei sunt cu totul învârtoșați în cele rele. Știind că nu vor avea niciodată iertare, știind că-i așteaptă pedeapsa cea veșnică, ei sunt vrăjmași înfocați împotriva lui Dumnezeu și a tuturor credincioșilor Lui.

Se va întreba cineva: de ce a lăsat Dumnezeu pe Satana și îngerii Lui să cadă în păcatul răzvrătirii și să se facă vrăjmașii noștri? Pentru că Dumnezeu i-a înzestrat cu libertatea voinței. Ei au căzut din libera lor voie. Oprirea lor ar fi însemnat că Dumnezeu le ia libertatea voinței, însă Dumnezeu nu s-a atins de libertatea voinței lor, așa cum nu Se atinge nici de libertatea voinței noastre.

De altcum, Satana, cu îngerii și ispitele lui, ne poate fi și spre folos sufletesc. Ispitele Satanei ne țin în veșnică trezire și apărare sufletească. Ispitele ne sporesc credința și umilința. „Precum aurul se lămurește în foc, așa cei credincioși, în cuptorul ispitelor“ (Înțelepciunea lui Isus Sirah 2,5).

Atacul Satanei ne face să intrăm în luptă și să luptăm contra meșteșugirilor lui ca niște „buni ostași ai lui Hristos“ (II Timotei 2, 3). În această luptă se câștigă „darul de biruitor“ și „cununa vie-ții“ (Apocalipsa 2, 7–10).

[↑ sus ↑](#)

Cum s-a apucat de lucru?

Îndată ce a fost alungat din cer, Satana cu oastea lui s-a apucat de planul de a cuceri pentru el lumea și pe om. Dumnezeu îl făcuse pe Adam în strânsă legătură de ascultare față de El. Această legătură de ascultare s-a apucat Satana să o strice.

Planul era acesta: să-l câștige pe Adam și urmașii lui și ,prin asta, să se facă el, Satana, cârmuitorul și domnitorul lumii și al oamenilor. Cu acest plan s-a apropiat Satana de Adam și Eva în rai. Era acesta primul

atac al Satanei; era un atac de cea mai mare însemnătate. Prin el voia Satana să apuce cârmuirea lumii și a omului.

Despre cum a decurs acest atac, vom scrie, pe larg, mai târziu. Acum vom spune numai atât că, va rămânea o veșnică rușine pe neamul omenesc, cât de ușor a câștigat Satana lupta fără nici o împotrivire mai mare din partea primului om. Tabăra Satanei va fi răsunat prelung de bucuria acestei biruințe.

Dar Domnul Dumnezeu nu putea să lase lumea și pe om în veșnica robie a Satanei și a gloatelor lui. Încă în rai, a făgăduit lui Adam că va slobozi pe urmașii lui din această robie a neascultării, ridicând din „seminția femeii“ un Vlăstar Care va zdrobi „capul șarpelui“, adică puterea Satanei.

Când a sosit plinirea vremii, Cel Făgăduit – Iisus Mântuitorul – a venit în lume și a biruit pe diavolul și puterea lui. Despre cum a biruit Iisus pe marele vrăjmaș, vom scrie pe larg mai târziu. Acum vom spune numai atât că biruința Mântuitorului asupra Satanei a fost o biruință definitivă. În lupta ce s-a dat între Domnul și diavolul, diavolul a rămas complet înfrânt și bătut. Numai că această bătălie încă nu s-a sfârșit. A rămas ca să se mai dea o luptă, în parte, asupra fiecărui suflet omenesc. Satana trebuie bătut de două ori. Întâi, el a fost bătut și biruit definitiv de Acela Care Se cheamă Iisus, adică Biruitor. A doua oară, el trebuie bătut într-o luptă ce se dă pe câmpul de luptă al inimii noastre și al voinței noastre; adică stă în voința noastră de a-L alege și a-L primi pe Iisus ca pe un Biruitor, Care ne duce și pe noi la biruință.

Însă răul tocmai acesta este că, cei mai mulți oameni nu-L primesc cu adevărat pe Iisus Mântuitorul și, de aceea, biruința Lui nu poate străbate în lume și între oameni. „Între ai Săi a venit Iisus și la toți câți L-au primit pe El le-a dat putere“ (Ioan 1, 12) să fie biruitori asupra vrăjmașului diavol. Însă oamenii nu L-au primit pe El, de aceea nu s-a surpat puterea diavolului, ci parcă tot mai mare se face. Lumea se cu-fundă în păcate și se depărtează mereu de Iisus Biruitorul, de aceea puterea Satanei tot crește.

Niciodată parcă n-au fost lumea și purtările oamenilor așa de stricate ca azi, în semnul că niciodată Satana n-a avut biruințe așa de multe ca azi. Satana e parcă azi – cum foarte bine zice Apostolul Pavel – „dumnezeul veacului acestuia, care a orbit mintea oamenilor, să nu vadă strălucind Evanghelia lui Hristos“ (II Cor. 4, 4). Sau cum zice într-alt loc că Satana este un domnitor, un stăpânitor puternic, care domnește în întunericul acestei lumi (Efes. 6, 12).

Uitați-vă cât de mulțumit stă acest „domnitor“ pe tronul lui și se uită peste lu-mea și oamenii de azi! Împărăția lui par-că n-a fost niciodată așa de mare și tare ca azi. Se pare că s-a împlinit în zilele noastre profeția din Apocalipsa, unde se spune că „i s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască și i s-a dat stăpânire peste toată seminția, și poporul, și limba, și neamul. Și i se vor închina ei [fiarei] toți cei ce locuiesc pe pământ, ale căror nume nu sunt scrise de la întemeierea lumii în Cartea Vieții Mielului Celui Înjunghiat“ (Apocalipsa 13, 7–8). Parcă am ajuns o culme a puterii diavolului. Dar tocmai această culme a puterii este profețită în Apocalipsa ca un semn că „balaurul cel mare (diavolul) merge spre pieire“ (Apocalipsa 17, 11). „... Mielul (Iisus Mântuitorul) îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților și vor birui și cei împreună cu El – chemați, și aleși, și credincioși“ (Apocalipsa 17, 14).

Acum ori mai târziu, va porni o mare ofensivă împotriva „domnului veacului acestuia“ care este Satana. În stricăciunea vremilor noastre, se va ivi o mare mișcare de întoarcere la Mântuitorul și Evanghelia Lui. În culmea puterii sale, Satana va fi biruit.

Scripturile spun că va sosi o vreme când Satana va fi legat pe timp de o mie de ani, și, apoi, iar va scăpa puțin, dar pe urmă va fi aruncat definitiv în focul iadului, să-și ia pedeapsa (Apocalipsa, cap. 20). Când va veni acest timp, singur Dumnezeu știe, căci nu este dat oamenilor a ști vremile și anii. Pentru noi, de altcum, nici nu are însemnătate a ști și a prevesti timpurile profetice. Pentru noi și mântuirea noastră are însemnătate să auzim și să ascultăm glasul Mântuitorului care ne cheamă la război contra „balaurului cel mare“. Pentru noi are însemnătate să fim între cei chemați, aleși și credincioși, care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Iisus“ (Apocalipsa 12, 17), primindu-L pe El de Biruitor asupra vrăjmașului diavol.

[↑ sus ↑](#)

Oastea Domnului cheamă la război

Aici intră chemarea ce o are Oastea Domnului. Ea cheamă pe tot omul la război contra „stăpânitorului veacului acestuia“. Ea se luptă cu îndârjire pentru drepturile lui Dumnezeu în lume, pe care Satana umblă să le răstoarne cu totul.

Oastea Domnului este o armată ce se luptă contra vrăjmașului diavol. Oastea Domnului este o ascultare a „Mielușelului“, Care cheamă la război împotriva „balaurului cel mare“ pe toți care vor să fie „cu El chemați, aleși și credincioși“. Oastea Domnului este o armată ce luptă sub steagul, sub conducerea lui Iisus Biruitorul.

Oastea Domnului este o declarație de război sufletească contra vrăjmașului diavol. Oastea Domnului e o luptă neîncetată împotriva vrăjmașului diavol. Cine intră în Oastea Domnului, intră în declarație de război cu Satana și trebuie să stea de-a pururi gata de luptă ca un „bun ostaș al lui Hristos“ (II Timotei 2, 3).

Despre cum se dă această luptă și cum se câștigă biruința, scriem pe larg în paginile următoare.

[↑ sus ↑](#)

„Oare război să fie acesta?“

Zis-a un bătrân: Odată, sculându-mă să-mi fac pravila mea, și dacă am început, am auzit trâmbițe de război și m-am mâhnit și am zis întru mine: „Oare război să fie acesta?“ Și a răspuns dracul: „Război este și zarvă. Iar de-ți este ție voia să nu fii la luptă, te rog să nu bați război, ci stai pe liniște, mănâncă, bea, dormi – și nu mă voi lupta cu tine“...

Într-o carte bătrână am aflat această istorioară. Oare nu sunt în ea creștinii de azi care „stau pe liniște, mănâncă, beau și dorm“ – în vreme ce diavolul suflă de război? Creștinii de azi se feresc de războiul cu Satana; ei vor să aibă „liniște“ și „pace“.

[↑ sus ↑](#)

Cum a câștigat Satana cea dintâi biruință.

Pe urmele șarpelui din grădina Edenului...

Scriptura amintește despre două atacuri fățișe ale Satanei. În cel dintâi, diavolul a atacat pe Adam și Eva în grădina Edenului (raului), iar în al doilea a atacat pe Mântuitorul în pustie. În Eden a biruit pe Adam, iar în pustie a fost biruit de Mântuitorul. Aceste două atacuri, aceste două lupte sunt pline de învățătură despre cum a-tacă diavolul și despre cum poate fi biruit. Le vom cerceta deci cu de-amănuntul.

Începem întâi cu atacul Satanei. Să mergem întâi pe urmele șarpelui-diavol din Eden, să aflăm cum l-a biruit pe Adam.

Cum a început Satana atacul contra lui Adam și Eva? Întâi și întâi și-a schimbat înfățișarea. El nu s-a arătat pe față cine este, nici anume ce voiește. Cu gândurile lui viclene, s-a ascuns într-un șarpe frumos.

Acesta e și azi cel dintâi lucru ce-l face Satana când pleacă la atac. El nu se arată. El se ascunde, ba – cum spuneam mai înainte – chiar se și tăgăduie pe sine însuși, pentru ca omul să nu-l cunoască și să nu afle înșelăciunile și isprăvile lui. Când atacă, diavolul se schimbă și se ascunde. Ah! câte haine, câte înfățișări felurite și câte ascunzători are Satana când dă atacul!

Dar, totuși, are șarpele-diavol ceva ce nu poate ascunde. Șuierul nu și-l poate ascunde. Dar acest șuier nu-l poți auzi decât atunci când trăiești o viață retrasă de vuietul acestei lumi, când trăiești o viață retrasă în rugăciune și purtări curate. Cel credincios, în fiecare ispită, aude de departe șuierul șarpelui-diavol și se ferește de atacul lui.

Să vedem acum, mai departe, ce a făcut Satana după ce s-a schimbat și s-a ascuns în chip de șarpe. A îmbiat pe Eva cu un măr frumos – ne spune Scriptura. Cu acest măr, diavolul a trezit pofta ochilor, pofta corpului. Cea dintâi lovitură a dat-o, așadar, Satana în corpul omului. A căutat o ușă de intrare prin carnea omului. A atacat mai întâi corpul și apoi a sărit să ia de minte pe Eva. El atacă și azi tot așa. Satana pune ispitele și patimile în fața corpului, pentru că știe că trupul nostru este mai slab.

Acest atac și ferea de el îl prevedea și Mântuitorul, când, în noaptea din grădina Ghetsimani, le-a zis Apostolilor: „Privegheați și vă ru-gați... că duhul este osârduitor, iar trupul neputincios“ (Matei 26, 41). Cu un măr „frumos la vedere“ s-a apropiat Satana de Eva. Tot așa face și azi: diavoleștile patimi sunt plăcute la vedere și dulci la gustare (dar, vai, amare sunt urmările lor!).

După ce cu mărul a trezit pofta ochilor, Satana a mers mai departe cu atacul. Ținta lui era să rupă legătura ascultării dintre om și Dumnezeu. Aici trebuia să-și concentreze toate pu-terile. El începu atacul cu multă băgare de seamă. El nu sări să rupă deodată legătura dintre om și Dumnezeu. El pipăi mai întâi această rupere cu îndoiala, zicând către Adam și Eva: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat să nu mân-cați din toți pomii raiului?“... (Facere 3, 1). Prin această șireată întrebare, diavolul umbla să strecoare în sufletul celor dintâi oameni otrava îndoielii.

Cu otrava îndoielii începe și azi Satana atacul cel mare al câștigării unui suflet. Un om din popor m-a întrebat odată: „Oare, zău, părinte, să fie rai și iad în cealaltă lume?!“ Întrebarea era un semn că diavolul strecurase otrava îndoielii în sufletul omului. În corabia vieții noastre, Satana cearcă mereu să facă găuri de îndoială, că

apoi știe el că prin aceste găuri apa pătrunde încet-încet, până ce, pe urmă, corabia se îneacă. Ah! ce cumplită otravă sufletească este îndoiala și ce roade bogate seceră diavolul pe urmele ei!

Să mergem mai departe cu atacul Satanei. Otrava îndoielii, ce o aruncase șarpele-diavol în sufletul lui Adam și Eva, n-a prins chiar îndată, căci Eva a răspuns: „Da, Dumnezeu ne-a spus lămurit: Să nu mâncați din rodul pomului, căci cu moarte veți muri“. Cuvintele Evei erau un fel de respingere a atacului satanic. Atacul nu reușise. Atunci diavolul aduse în luptă o altă armă: minciuna. „Nu e adevărat acest lucru – începu Satana – nu pentru asta v-a oprit Dumnezeu, că veți muri!“ În fața adevărului, Satana puse minciuna și începu a lucra cu minciuna.

Cu minciuna lucrează și azi Satana. Minciuna este doar arma pe care diavolul o folosește mai des și cu mai multă dibăcie pentru că „el este tatăl minciunii“, izvorul și izvorul tuturor minciunilor cu care a umplut lumea de azi.

Pe lângă minciună, diavolul mai puse în luptă încă o armă: trufia, ispita trufiei. „Nu pentru asta v-a oprit Dumnezeu, că veți muri – zise diavolul către Adam și Eva – ci pentru că El (Dumnezeu) știe că, îndată ce veți gusta, vi se vor deschide ochii și veți fi și voi asemenea ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul... Adică vorba Satanei mergea cam așa: „Vedeți ce Dumnezeu rău aveți? V-a închis ochii și mintea să nu cunoașteți și voi binele și răul... V-a oprit să mâncați din pomul acesta, ca să nu fiți asemenea Lui... Vrea să rămână El singur mai mare decât voi... Satana vorbea și aici „din ale sale“, căci el însuși fusese alungat din cer pentru trufie și răzvrătire împotriva lui Dumnezeu și acum trăgea în acest păcat și pe oameni.

Cu trufia lucrează și azi Satana prin lume. Lumea este plină de ispitele trufiei și mândriei cu care Satana seceră bogate biruințe.

Șarpele-diavol a atacat, așadar, pe Adam și Eva cu pofta ochilor, cu îndoiala, cu minciuna și ispita trufiei. Atacul a reușit. Eva a întins mâna, a gustat și a dat și lui Adam să guste. Satana a biruit. A fost aceasta o biruință cu urmări grozave pentru om. Puterile sufletești ale lui Adam și Eva au început îndată a se schimonosi, a se întuneca și a slăbi. Otrava răului, otrava păcatului s-a așezat în ei, în inima lor, și s-a prefăcut în firea noastră cea veche, cea lumească. Răul intrat în inima lor a început acum să lucreze el însuși, dinlăuntru în afară. Șarpele diavol s-a retras. El nu mai avea de lucru. Otrava ce o strecurase în sufletul lui Adam și Eva se făcuse ea însăși un izvor de păcate și rele.

Citiți cu băgare de seamă Biblia – la Facere cap. 3 – și veți vedea acest lucru! După păcătuire, Adam și Eva au încercat să se ascundă din fața Atotputernicului Dumnezeu, ba încă Adam a și mințit. Păcatele și răutățile au început îndată să curgă din ei, ca dintr-un izvor plin de otravă.

Aceste grozave urmări le avem și noi în viața noastră, de câte ori ne biruie Satana cu ispitele lui.

[↑ sus ↑](#)

Alte apucături ale Satanei

Pe lângă apucăturile ce le-a folosit în grădina Edenului, trebuie să știm că Satana mai are încă și alte multe apucături pe care le folosește în atacurile sale.

Trebuie să știm că Satana nu se ascunde nu-mai în dosul poftelor și patimilor rele, ci el se ascunde și în dosul oamenilor. Diavolul imită pe Domnul. Umblă și el să-și facă ucenici, propovăduitori printre oameni (bărbați și femei) și, după ce i-a făcut, se ascunde în dosul lor. De aceștia trebuie să ne ferim ca de însuși diavolul. Trebuie apoi să știm că Satana atacă mai ales pe cei credincioși. Cele mai furioase atacuri le îndreaptă Satana contra celor credincioși, contra celor care se hotărăsc la o viață cu Dom-nul. E și firesc să fie așa, pentru că omul care trăiește în fărâdelegi e o cetate biruită de diavolul; Satana își lasă aici de pază un singur drăcușor, iar el cu gloata lui cea mare atacă cetatea credinciosului. Din ce sporim într-o viață cu Domnul, să băgăm de seamă că sporește și a-tacul diavolului!

Trebuie apoi să știm că Satana e un dușman căruia îi plac „tratativele de pace“. El stă gata să intre în tratative cu omul. Îndată ce intră în a-cesta tratative, Satana te biruie, pentru că el este foarte viclean și șiret.

Cu Satana nu trebuie să stai de vorbă și de „pace“, ci trebuie să respingi îndată toate propunerile lui cu cuvintele Mântuitorului: „Cară-te de aici, Satano!“.

[↑ sus ↑](#)

Cum a biruit Iisus pe Satana. Pe urmele Biruitorului

După biruința din Eden, diavolul a pus mâna pe cârmuirea lumii. Pe Adam l-a dat jos din scaunul de stăpânitor al pământului, în care îl așezase Dumnezeu și s-a suit el în acest scaun. Satana pusese mâinile pe frânele domniei. Dar lumea nu putea să rămână sub stăpânirea și cârmuirea lui Satana.

Iisus Mântuitorul a venit în lume ca un al doilea Adam al omenirii. El avea să bată pe Ispititor și să cucerească iarăși stăpânirea asupra pământului și legătura de ascultare și de supunere față de Dumnezeu.

Venirea în lume a lui Iisus a fost pentru Satana o declarație de război. Toată cucerirea lui era acum în primejdie. El trebuia să se măsoare din nou cu Acest al doilea Adam. Iar Domnul Iisus, la fel, trebuia să dea luptă cu Ispititorul. Această luptă urma să decidă soarta pământului și a oamenilor. Această luptă s-a dat în pustie și s-a sfârșit pe Crucea Golgotei cu biruința deplină a Mântuitorului.

Vom cerceta cu de-amănuntul mersul acestei lupte, pentru că în ea e pusă taina cea mare despre cum putem și noi birui pe Satana, câștigându-ne „darul de biruitori“ (Apocalipsa 3,5).

[↑ sus ↑](#)

Cele trei atacuri din pustie

Atacul prim: ispita cu pâinile

Cea dintâi luptă dintre Iisus și Satana s-a dat în pustie.

Mersul acestei lupte se află istorisit în Evangheliile de la Matei, cap. 4 vers. 1–11 și Luca, cap. 4, 1–15. Să cercetăm cu de-amănuntul a-cestă luptă.

Iată-l pe Satana apropiindu-se de Mântuitorul. El pipăie terenul de luptă, să afle unde ar fi mai slab. El știe că Iisus postește de patruzeci de zile și Îi este foame. El cearcă să răzbească prin această foame, prin această poftă a corpului. El folosește și aici apucătura din grădina Edenului: cea dintâi lovitură o dă în corp, știind bine că trupul este mai slab ca duhul. „De ești Fiul lui Dumnezeu, zi ca pietrele acestea să se facă pâini!“ – zise Satana, apropiindu-se de Iisus. „Fă-Ți pâine și mănâncă, căci iată Te stingi de foame aici în pustie!...“

Nu din milă față de Mântuitorul zicea așa vicleanul diavol, ci ținta lui era și aici, ca în Eden: să rupă ascultarea Mântuitorului de Dumnezeu. Ca odinioară în fața lui Adam și Eva, el pune și aici lăcomia, pofta mâncării, voind, prin aceasta, să rupă legătura ascultării de Dumnezeu.

Însă Iisus respinse acest atac. El izbi atacul Vicleanului cu cuvintele Scripturii: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt ce iese din gura lui Dumnezeu“ (Deut. 8, 3). Față de „pâinile“ Satanei, Domnul puse încrederea în Dumnezeu și ascultarea de Dumnezeu. „Da, sunt flămând – va fi zis Mântuitorul – de patruzeci de zile n-am gustat pâinea. Mi-aș putea face pâine din piatră, dar asta ar însemna să ascult de sfatul tău. Eu însă pentru aceasta am venit în lume ca să fac voia Tatălui Meu și să ascult numai de El... El are să hotărască asupra Mea. Eu Mă las în grija Lui. Poate că am să mor de foame, dar Eu sunt gata să mor...“ „O! Prea-bunule Tată – va fi zis Iisus, ridicându-Și privirea blândă spre cer – o ispită vrea să-Mi rupă ascultarea de Tine. Eu însă sunt hotărât să rămân în ascultare de Tine, până chiar și la moarte“...

Cel dintâi atac al Ispititorului a căzut. Diavolul e biruit și silit să se retragă cu rușine. Cerurile se bucură, diavoleștile gloate se îngrozesc. Dar Satana nu se lasă bătut numai cu atât. Înșușirea lui e că iese pe o ușă și intră pe cealaltă. El începe un al doilea atac.

Înainte de a trece la acest atac, țin încă o dată să apăs asupra faptului că Satana a în-cercat să-și deschidă ușa prin pofta mâncării. Mâncarea în sine nu e rea, dar trebuie să băgăm de seamă că diavolul poate face din ea o pierzare de suflet. Cu îmbuibarea în mâncăruri și băuturi trezește Satana poftele și ispitele și câștigă multe suflete.

În privința asta, să ne fie regulă cuvintele Apostolului Pavel: „Și grija de trup să nu o faceți spre poftă“ (Romani 13, 14). „Ceea ce face boala și foamea – zice Sf. Ioan Gură de Aur – e nimic pe lângă ce face îmbuibarea în mâncăruri și băuturi. Precum pământul care este prea u-med naște viermi, așa și îmbuibarea este cuib cald pentru viermii ispitelor“.

[↑ sus ↑](#)

Al doilea atac: în turnul Templului din Ierusalim

În primul atac, Satana încercase să răzbească prin foamea ce o suferea Mântuitorul. El lasă acum această ușă și încearcă să intre prin al-ta. „Iisus acesta este un om foarte religios – își va fi zis Satana – de pofta mâncării nici nu vrea să știe... El trebuie atacat cu o ispită sufletească... S-a lăudat cu încrederea ce o are în Dumnezeu, hai să-L ispitesc tocmai cu această încredere!... M-a izbit cu o vorbă din Sf. Scriptură, hai să-L izbesc și eu cu alta!“

Atunci diavolul L-a dus pe El în sfânta cetate și L-a pus pe aripa Templului. Și a zis Lui: De ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos, căci scris este: „Că îngerilor Săi va porunci pentru Tine, ca să Te păzească în toate căile Tale. Pe mîini Te vor înălța, ca nu cumva să împiedici de piatră piciorul Tău“ (Psalm 90, 11–12). Vorbele Satanei mergeau cam așa: „Văd că ești un om foarte credincios. Te încrezi din tot sufletul Tău în Dumnezeu. Ce minunat! Arată a-cum întregului Ierusalim cât este de mare încrederea Ta în Dumnezeu. Sări jos, ca să se împlinescă vorbele Scripturii și să cunoască lumea că ești Mesia!... “

Ah! câtă viclenie este în această ispitire! Auzi tu, dragă cititorule: din turnul Templului din Ierusalim, diavolul predică din Scriptură despre încrederea în Dumnezeu. Nemaipomenit! Ah! de ne-ar fi măcar acest lucru de învățatură despre câtă viclenie pune Satana în ispitele și atacurile lui.

Atacul acesta era mai greu pentru Mântuitorul decât cel dintâi, mai ales că Satana folosise și el Scriptura. Însă Mântuitorul îndată respinse atacul Vicleanului cu un alt citat din Scriptură: scris este „să nu ispitești pe Domnul Dumnezeuul tău“ (Deut. 6, 16). Prin acest răspuns, Iisus zicea: „Da! Eu Mă încred din tot sufletul Meu în Tatăl Ceresc, dar tocmai această încredere Mă oprește să nu pun la încercare dragostea ce o are Dumnezeu față de Mine. Dacă M-aș arunca jos, aș ispiți dragostea lui Dumnezeu. Eu Mă în-cred în El și n-am să ispitesc dragostea Lui. Dragostea nu cercetează, ci se încrede... “

Satana fu din nou biruit. El se retrase rușinat și iadul se cutremură din nou. El însă nu se lăsă numai cu atât. Mai încercă încă un atac – al treilea.

Înainte de a trece la acesta, țin să spun că Satana folosește și azi foarte adeseori ispita religioasă. El vorbește de multe ori în numele lui Dumnezeu: se preface a fi un trimis de la Dumnezeu. În acest înțeles zicea Apostolul Pavel că: „Satana se preface în înger al luminii“ (II Corinteni 11, 14).

Astă-vară, într-un sat, am văzut un sectar, așa-numit „milenist“, (student în Biblie). Predica oamenilor. Și știți ce predica? Spunea că nu este iad, cu toate că Mântuitorul și Evangheliile spun limpede că este iad, că este o răsplată a celor buni și o pedeapsă a celor răi. Însă „predicatorul“ spunea că iubirea lui Dumnezeu nu poate suferi chinurile iadului. „Este o blasfemie, o hulă pentru Dumnezeu, învățătura despre iad“ – zicea el. Auzindu-l, mi-am adus aminte de ispita din pustie, când, din turnul Templului din Ierusalim, diavolul predica despre încrederea în Dumnezeu. În dosul „studentului“ era diavolul, care, în numele iubirii lui Dumnezeu, cerca să dărâme una din învățăturile de temelie ale creștinismului. Prin „predicatorul“ milenist, diavolul striga pe ulița satului: „Nu este rai, nu este iad, nu este înviere, nu este o altă viață... , prin urmare: beți, mâncați, chefuiți, păcătuți și «trăiți-vă via-ța»!“ ...

Una din temeliiile creștinismului e tocmai învățătura despre o răsplată a faptelor bune și o pedeapsă a celor rele, în lumea cealaltă. Scripturile sunt pline cu locuri care spun deslușit acest lucru. L-a spus limpede și Mântuitorul în evanghelia cu Lazăr cel sărac și bogatul nemilostiv.

Acest lucru îl spune lămurit Evanghelia. Îl ce-re și dreptatea lui Dumnezeu. Dacă n-ar fi nici în cealaltă lume o răsplată a faptelor bune și o pedeapsă a celor rele, ar suferi atodreptatea lui Dumnezeu. Chinurile iadului nu sunt o vătămare pentru iubirea lui Dumnezeu. Ar fi numai atunci dacă în fața păcătoșilor n-ar sta veșnic Crucea și Jertfa Mântuitorului, adică darul iertării păcatelor noastre prin Sângele Domnului.

Ah! ce viclean mare e diavolul. Să priveghem și să ne rugăm neîncetat, ca să nu cădem în ispitele lui!

[↑ sus ↑](#)

Al treilea atac: sus pe vârful unui munte...

Al treilea atac al Satanei s-a petrecut sus, pe vârful unui munte înalt.

„Diavolul L-a dus apoi pe un munte înalt. I-a arătat într-o clipeală toate împărățiile lumii și strălucirea lor și I-a zis: „Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie“. Unii tâlcuitori spun că, prin această ispită, Satana n-ar fi cerut tocmai închinarea lui Iisus înaintea lui. Era cu mult mai șiret decât să ceară, așa, dintr-o dată, un lucru așa de mare. În ispita de mai sus, Satana ar fi făcut propunere de pace Mântuitorului. „Hai, fă alianță cu mine! – va fi zis Vicleanul. Eu îți ajut să câștigi stăpânirea pământului și pe urmă vom cârmui împreună... “

Grea era și ispita aceasta. Mântuitorului I se îmbia stăpânirea lumii, fără să-Și mai verse Sângele. Satana „Îl ferea“ pe Mântuitorul de suferințele Crucii.

Ah, ce vicleșug!

O, ce mult folosește și azi Satana această ispită! E doar cea mai tare dintre ispitele lui. El pune în fața oamenilor lumea cu toate măririle și plăcerile ei. „A mea este lumea cu toate măririle și plăcerile ei – zice și

azi Satana; ție, omule, ți le dau pe toate, numai să Te închini mie și să-mi slujești mie!... “. Ale lui sunt toate plăcerile și poftele acestei lumi, pe care le împarte din belșug celor ce se închină lui.

Mântuitorul respinge și acest al treilea atac. De data asta nu mai stătu de vorbă cu Ispititorul, ci îl alungă poruncitor, strigându-i: „Mergi înapoia Mea, Satano!“ Ca unui câine, Domnul îi strigă: Cară-te de aici!... pleacă de aici!

Acesta este răspunsul cel mai bun pe care trebuie să-l dăm și noi diavolului, de câte ori îl simțim apropiindu-se de noi cu ispitele lui.

Cele trei atacuri din pustie mai au și altă învățătură pentru noi. Între altele, îl văzurăm pe Satana ispitind pe Mântuitorul cu cuvintele Scripturii. Asta-i dovada că diavolul cunoaște Scriptura; cunoaște puterea ei și înțelesul ei.

Ah! ce lucru grozav este acesta! Diavolul cunoaște Scriptura și se cutremură de ea și de puterea ei, și tu, dragă cititorule, poate n-ai văzut niciodată Scriptura. Cum să nu te înfrângă ispitele diavolului, când diavolul cunoaște Biblia și tu nu?!

Ah! ce lucru grozav este un creștin care nu cunoaște Biblia, Cartea Vieții, Cartea lui Dumnezeu trimisă oamenilor pe pământ!

[↑ sus ↑](#)

Veniți în pustie, să-L vedem pe Domnul rugându-Se!

Ah! ce școală minunată ne poate fi nouă pustia, în care Domnul a biruit ispitele Satanei prin post și rugăciune! Pustia era pli-nă de șerpi și animale sălbatice. Dar asupra Domnului n-aveau pute-re. El Se ru-ga. El stătea sub paza cerului de sus.

Era plină pustia și de șerpi sufletești: de ispitele Satanei. Era plină de mugetul leului-diavol, ce umbla răcnind, căutând să-L înghită (I Petru 5, 8). Dar asupra Domnului Iisus n-avea nici o putere, pentru că El Se ruga.

Veniți în pustie să-L vedem pe Domnul rugându-Se! Veniți să înțelegem că și lumea aceasta este o pustie mare, plină de șerpi și lei sufletești. Numai prin priveghere și rugăciune ne putem apăra de atacurile lor. Ah! ce putere mare este pentru noi rugăciunea!

Te rogi tu, fratele meu?

Privegheați și vă rugați!

[↑ sus ↑](#)

Alte atacuri ale Satanei

Sus pe Golgota, diavolul e biruit definitiv

Am scris despre cum a biruit Iisus cele trei atacuri ale Satanei, în pustie. Trebuie însă să știm că n-au fost aceste atacuri cele dintâi și nici cele din urmă. Iisus Mântuitorul a stat neîncetat în luptă cu ispitele vicelanului diavol. Chiar și despre atacul din pustie scrie Evanghelia că a ținut întruna patruzeci de zile. „Timp de patruzeci de zile, a fost ispitit de diavolul... Și diavolul, sfârșind toată ispita, s-a îndepărtat de la El, până la o vreme“ (Luca 4, vers. 2 și 13). Adică, precum se vede, ispita din pustie, cea istorisită în Evanghelia, a fost numai culmea atacului. Mântuitorul mai avusese de lucru cu ispitele diavolului. Și a mai avut și după biruința din pustie, precum spune Evanghelia că „a plecat de la El diavolul numai până la o vreme“.

În multe feluri și chipuri a mai cercat diavolul să se apropie cu ispitele lui de Iisus. Amintesc numai câteva dintre cele mai mult grăitoare, despre cât de șiret și vicelan e diavolul.

Într-un loc, spune E-vanghelia că, apropiindu-se ceasul cel mare al Jertfei de pe Cruce, Iisus a început să Și pregătească învățăceii, spunându-le că „va fi omorât în Ierusalim și a treia zi va învia“. La asta, Petru Apostolul „a început să-L mustre pe Domnul, zicând: «Fie-Ți milă de Tine, să nu Ți se întâmple Ție aceasta!». Iar El, întorcându-Se, a zis lui Petru: «Mergi înapoia Mea, Satano! Sminteală Îmi ești; că nu cugeți cele ale lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor»“ (Matei 16, 22–23).

Mântuitorul a înțeles îndată că în dosul vorbelor lui Petru era Satana, care umbla „să-L scape“ de Jertfa Crucii, ca, prin asta, să zădărnicească planul mântuirii noastre. Gândurile lui Petru nu erau gândurile lui Dumnezeu, ci ale diavolului. De aceea se întoarce Iisus către Petru cu vorbele: „Înapoia Mea, Satano!“, ceea ce, pe înțelesul adevărat, s-ar traduce așa: „Ce? iară ai venit, Satano, să Mă ispitești?... Cară-te! Pleacă îndată

de aici!“

Vedeți cât de șiret e diavolul? El se ascunde în dosul lui Petru Apostolul.

O altă ispită și mai șireată se află în E-vanghelia de la Ioan 12, 20–28. În Săptămâna cea Mare, când Iisus Se pregătea pentru Jertfa cea Mare, ne spune Evanghelia de mai sus că au venit niște greci din Grecia să-L vadă pe Iisus. Ei erau plini de râvnă pentru adevărul și lumina Evangheliei și, probabil, L-au poftit pe Iisus să meargă în țara lor.

Domnului Iisus I se deschidea o ușă de scăpare... I se deschidea o lume nouă care-L aștepta cu toată dragostea. Numai cât această ușă era deschisă de Satana. În dosul grecilor era Satana care încerca să-L abată, cerca să-L „scape“ pe Domnul de Jertfa Crucii. Ah! ce viclesug mare era și aici! Satana se ascunsese în dorul și râvna grecilor care căutau lumina și adevărul Evangheliei și Îl poșteau pe Iisus în țara lor. Însă Domnul a priceput îndată ispita Satanei.

Drept răspuns – ne spune Evanghelia – Iisus le-a zis grecilor: A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul Omului... Acum sufletul Meu este tulburat (în vederea Crucii). Și ce voi zice?... Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta? Dar tocmai pentru a-ceasta am venit până la ceasul acesta.

Ispita Satanei n-a reușit. El s-a retras iarăși bătut și biruit.

Cele mai furioase atacuri le-a dat apoi Satana în drumul Golgotei și sus pe Golgota. Când se apropia ceasul cel mare al Jertfei de pe Cruce, diavolul căuta în tot chipul să zădărnicească acest plan al mântuirii noastre. Pe întreg drumul Golgotei, diavolul a aprins mereu ura în sufletul iudeilor și al soldaților, să-L bată și să-L batjocorească tot mai cumplit pe Domnul în nădejdea că Domnul Își va pierde răbdarea. Se va împotrivi, va face vreo minune, va lovi pe batjocoritori și, prin asta, s-ar zădărnici planul mântuirii oamenilor. Dar Domnul nu Se împotrivi. El răbdă în liniște cumplitele bătăi și batjocuri. Când Satana văzu că Domnul răbdă și cuiele, se îngrozi și mai mult, iar când Crucea se înălță în vârful Golgotei, tot iadul se cutremură.

Diavolul mai făcu o ultimă încercare. În fața Crucii el nu lăsă să se trezească mila în chinitorii Domnului, ci trezi din nou ura în sufletul lor. Diavolul puse în gura lor fel de fel de hule și batjocuri la adresa Domnului. Era ultima zvârcolire a Satanei, ultimul lui atac. Dar Domnul răbdă până la sfârșit suferințele. Când totul era gata, El a strigat: „Săvârșitu-s-a!“ Era un strigăt de biruință. Jertfa cea mare era gata. Diavolul era definitiv biruit.

În cutremurul ce s-a făcut, când Iisus Și-a împlinit chemarea, era și strigătul de durere al Satanei, era și cutremurul iadului. În aceste clipe, cerul și pământul răsuna de cântecul biruinței: „Acum este judecata acestei lumi, acum stăpânitorul lumii acesteia (diavolul) va fi aruncat afară“ (Ioan 12, 31). În cutremurul de pe Golgota era și trosnetul scaunului în care se așezase diavolul ca „domnitor“ și „stăpânitor“ al pământului.

[↑ sus ↑](#)

Alte însușiri ale Satanei

Am arătat, la locul potrivit, ce fel de apucături și arme folosește Satana în atacurile sale contra Domnului Iisus. Atacurile ne arată că Satana, pe lângă viclesug, mai pune în lupta sa și stăruința și experiența. Diavolul are o stăruință și o răbdare extraordinare. Văzut-ați de câte ori a repetat atacul asupra Mântuitorului? Era alungat mereu și iar se întorcea. Era bătut mereu și tot nu se lăsa. Așa e și față de noi. Eu am impresia că, după fiecare atac ce nu-i reușește, Satana ține un nou consiliu de război cu sfetnicii lui și pornește din nou atacul. Satana se bate nu numai cu viclesugul, ci și cu stăruința. Să ne gândim câtă stăruință pune diavolul pentru a câștiga un suflet de om. Să ne gândim că stăruința asta e un semn că diavolul știe prețului sufletul. Știe ce comoară neprețuită e un suflet de om, de aceea aleargă, lucrează, asudă să-l poată câștiga. O, de am învăța măcar și de la Satana să avem și noi stăruință și răbdare de fier în lupta mântuirii sufletești!

Trebuie să știm, apoi, că Satana n-are nici putere și nici înțelepciune mare; însă, în schimb, are experiență, are un meșteșug probat, adică și-a probat meșteșugul, și din aceste probe a scos învățături despre cum să atace. Experiența face foarte mult. Un om bătrân a pățit mai multe și știe mai bine trece prin greutățile vieții decât cel tânăr, sau decât cel ce nu cunoaște viața decât din carte. Așa e și cu experiența Satanei. De veacuri întregi el s-a îndelnicit cu ispitirea omului. El ne cunoaște până în cele mai mici amănunte. El știe în ce suntem mai tari și în ce suntem mai slabi. El știe ce fel de „rămă“ să pună în „undiță“ pentru fiecare om.

Față de experiența marelui Ispititor, noi sun-tem ca niște copii nepricepuți și de aceea trebuie să creștem repede în a cunoaște apucăturile lui și a ne câștiga și noi învățăminte din pățanie, < despre cum trebuie să respingem atacul Ispititorului.

Însă cei mai mulți creștini nici habar n-au de aceste lucruri, de aceea Satana îi bate cu înlesnire și își bate joc de ei.

Ceva și despre slăbiciunile Satanei

Să băgăm de seamă ca nu cumva să cădem în credința greșită de a-l considera pe Satana atotputernic, de a-l crede cu mult mai puternic decât să ne putem măsura cu el. Este și lucrul acesta o ispită a Satanei, pentru ca să trezească frică în noi. Satana n-are putere. El este un vrăjmaș bătut. Este un vrăjmaș pe care Mântuitorul l-a biruit și i-a zdrobit puterea sus, pe Golgota. Puterea lui e îngrădită și slăbită. El lucrează nu atât cu puterea, cât mai ales cu vicleșugul și amăgirea. Puterea Satanei este ajutorul ce i-l dăm noi. Fără acest ajutor, el nu poate face nimic. Este adevărat că, față de noi singuri, Satana e un vrăjmaș destul de tare, însă, uniți cu Domnul Iisus, noi suntem de o mie de ori mai tari ca el.

Satana este fricos. De când cu groaznica înfrângere ce a primit-o sus pe Golgota, Satana stă veșnic în frică și cutremur. El este un mișel fricos. El se cutremură chiar și numai când aude de Golgota și Crucea Mântuitorului. Poporul nostru trăiește în credința că diavolul fuge de sem-nul Crucii. E o credință frumoasă. Ea grăiește despre frica Satanei de Golgota, de înfrângerea ce a suferit-o. Numai cât nu cumva să credem că îl putem birui pe Satana prin semnul gol al Crucii. Sunt atâtea case cu cruce pe pereți și cruce în vârful lor, dar înlăuntrul casei Satana își face liniștit mendrele lui. Semnul Crucii are putere de fugărire și de biruire asupra Satanei numai când în el punem și înțelegerea Jertfei de pe Cruce, și, mai ales, dacă primim darurile pe care le dă Jertfa Crucii; dacă îl primim pe Iisus Biruitorul și biruința Lui.

Trebuie să știm apoi, că Satana nu este nici atotștiutor. El nu știe nimic înainte. Satana nu este nici înțelept. Atcurile lui sunt bătărate, lip-site de înțelepciune. Cel credincios vede de departe ghearele Satanei ieșite afară din „sacul“ ispitelor.

Satana nu ne bate nici cu puterea, nici cu înțelepciunea, ci cu viclenia și înșelăciunea.

Trebuie să știm, apoi, că Satana nu ne poate ataca și ispiti peste puterile noastre. Bunul Dumnezeu i-a pus Vicleanului un hotar pe care nu-L poate trece. „Dar credincios este Dumnezeu; El nu vă va îngădui ca să fiți ispitiți mai mult decât puteți, ci, o dată cu ispita, va aduce și scăparea din ea, ca să puteți răbda“ (I Corinteni 10, 13).

Și, peste toate acestea, să ne gândim la darul cel mare al biruinței ce ni l-a câștigat Iisus Mântuitorul pe Crucea Golgotei.